

HỒI THỨ MUỖI BA GIỮ TRỌN KHÍ TIẾT

Ư hững giữa giờ mùi có ba kỵ mã phóng hết tốc lực vào Lạc Mã trấn.

Tôn Hạnh Vũ phi trước tiên, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, y phục ướt đầm dính bết vào người. Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng chẳng hơn gì, mồ hôi nhễ nhại, miệng thở phì phì không kém gì những con ngựa mà chúng đang cưỡi, cố sức bám theo lão đại. Nửa đường chúng đã đổi ngựa khác, cả ba con lúc trước vì kiệt sức đã ngã quỵ dọc đường.

Ba kỵ mã vào thành phi dọc theo con lộ chính đến trước một cánh cổng lớn trên treo biển với chữ vàng lóng lánh: “Duyệt lai khách điểm”.

Tôn Hạnh Vũ cứ phi thẳng vào cửa điểm, tới sảnh môn mới xuống ngựa, ngay lập tức có ba tên hắc y hán tử chạy tới cúi người cung kính chào. Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng xuống ngựa.

Ba tên hắc y hán tử vừa trong điểm chạy ra, một tên lưng đeo đôi “Bá Vương thuẫn”, một tên mang vòng “Nhật Nguyệt luân” còn tên thứ ba trên lưng cắm một chiếc “Thiên Môn côn”.

Đó là ba tên còn lại trong Câu Hồn Tứ Quỷ gồm lão đại Đổng Thường, lão nhị Mã Phương Bình và lão tứ Hà Xung, còn lão tam Trương Phương đã bị Hàn Phương bóp cổ chết đêm trước lúc giao chiến trong hoang miếu.

Tôn Hạnh Vũ quét mắt nhìn ba tên hán tử rồi cao giọng:

- Đổng Thường!

Tên lão đại trong Câu Hồn Tứ Quỷ bước lên một bước cúi người đáp:

- Có thuộc hạ!

Tôn Hạnh Vũ hỏi:

- Trương Phương đâu?

Đổng Thường đáp:

- Bẩm đại gia, khi vây bắt Hàn Phương, vì không thận trọng nên lão tam bị tên đó hạ sát mất rồi.

- Còn ai nữa?

- Bẩm, hần còn giết thêm một huynh đệ đệ độ thám và đánh bị thương một huynh đệ khác...

ánh mắt Tôn Hạnh Vũ chột lóe lên tia ác độc, rít lên:

- Tên họ Hàn đã cụt mất tay phải mà còn lợi hại thật... hừ!

Rồi hỏi tiếp:

- Các người giam hần đâu?

- Dạ, ở hậu viện.

- Có biến cố gì phát sinh không?

Đồng Thường lắc đầu:

- Không!

Tôn Hạnh Vũ lại hỏi:

- Xung quanh trấn có phát hiện người nào khả nghi không?

- Bẩm không!

Tôn Hạnh Vũ khoát tay:

- Được, dẫn đường!

Đồng Thường vâng mệnh quay người đi sâu vào trong điểm.

Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong, Đỗ Phi Hùng lục tục vào theo, cuối cùng là Mã Phương Bình và Hà Xung. Ngay lúc đó có hai tên hắc y hán tử từ trong điểm chạy ra dắt ba con ngựa đi.

“Duyệt lai khách điểm” lại khôi phục cảnh tượng thường ngày như không có gì đặc biệt.

Khách điểm này vốn thuộc sở hữu Trung Châu Ngũ Tuyệt bởi thế người trong điểm từ trường quyên, tiểu nhị hay bếp phụ đều là thủ hạ của Trung Châu Ngũ Tuyệt cả. Tuy vẻ bề ngoài vẫn bình lặng như ngày thường thật nhưng bên trong lại ngầm ẩn sát cơ.

Qua khỏi tiền viện, tiếp đến là một hành lang dài rồi đến một cánh cửa ảm thấp hình bán nguyệt, là nơi phân cách giữa các viện, nắp dưới tán lá rậm rì.

Đồng Thường vừa bước ra ngoài cửa thì bên trong có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Đồng Thường vẫn không dừng bước trả lời:

- Ta đây!

Tiếng quát lại vang lên:

- Xung danh hiệu ra!

Đồng Thường đi thêm mấy bước quát to:

- Các ngươi không có mắt hay sao đến ta mà cũng không nhận ra được...

Năm người đi sau vẫn tiếp tục tiến lên qua khỏi khung cửa hình bán nguyệt. Chợt thấy bốn tên hán tử từ trong một lùm cây rậm bên tường viện bước ra tay cầm cung nỏ. Trông thấy ngoài Đồng Thường còn có Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng, bốn tên hán tử sợ hãi cúi gập người xuống cung kính hành lễ.

Tôn Hạnh Vũ khoát tay:

- Miễn lễ!

Rồi cử bước đi theo Đồng Thường. Cả bọn đi tới trước một cửa phòng. Bên trong cánh cửa hình bán nguyệt, cảnh tượng trông thật âm u và kỳ bí, không phải cư phòng,

lại càng không giống phòng trọ dành cho khách. Chẳng những huyền bí mà còn có vẻ đáng sợ nữa.

Đoàn người vừa đến cửa phòng thì lập tức có hai tên hán tử đứng đợi sẵn mở cửa ra.

Căn phòng rất rộng, tường đối diện cửa chính đầy xích sắt, cùm và dây trói cùng nhiều dụng cụ tra tấn, hoàn toàn giống một nơi tra khảo phạm nhân của pháp đình.

Hàn Phương hai chân bị cùm, còn xiềng thêm một sợi xích sắt lớn đang ngồi ngoẻo đầu vào tường, tay không bị xích. Cánh tay phải của Hàn Phương đã bị Liễu Cô Nguyệt chém đứt, còn bàn tay trái vừa bị “Thiên Môn Côn” của Hà Xung đánh vỡ nát nên xích tay hay không chẳng quan hệ gì lắm.

Mới chưa qua hai ngày mà vị đại hán đã gầy hăn đi chẳng còn ra hình người, mặt xanh mét như bị trọng bệnh nhiều năm, chỉ còn da bọc xương trông rất thảm.

Nghe tiếng bước chân, Hàn Phương gượng mở mắt ra.

Vừa bước vào phòng cả Tôn Hạnh Vũ và Đỗ Phi Hùng đều cau mặt vì mùi uest khí nồng nặc rất khó chịu nhưng không ai nói gì.

Thoạt nhiên, Hàn Phương biến sắc nhưng lập tức khôi phục lại sự trấn tĩnh, thậm chí trên môi còn biểu lộ một nụ cười.

Mã Phương Bình và Hà Phương còn nhanh chóng đưa vào ba chiếc ghế rồi nhanh chóng lui ra đứng ở cửa.

Tôn Hạnh Vũ ra lệnh cho Đồng Thường:

- Người hãy ra ngoài kia coi sự vụ, và nhớ canh phòng cho nghiêm mật!

Đồng Thường cúi người:

- Dạ!

Rồi lĩnh mệnh lui ra.

Bạch Tùng Phong tay vẫn cầm chiếc búa khai sơn cực lớn ngồi xuống trước tiên, tiếp đó là Đỗ Phi Hùng. Còn Tôn Hạnh Vũ bước tới trước mặt Hàn Phương.

Nụ cười của Hàn Phương lập tức tan biến khi gặp ánh mắt Tôn Hạnh Vũ. Không phải cái nhìn của người mà là tia nhìn của loài sói lang rắn rết, hoàn toàn tương phản với dung mạo và phong thái hào hoa của hắn.

Cuộc tra khảo bắt đầu:

- Người là Hàn Phương lão đại trong Hoàng Tây Song Nghĩa đúng không?

Hàn Phương lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Tôn Hạnh Vũ chột cười nói:

- Quả là một hảo hán.

Hàn Phương không đáp, chỉ cười nhạt.

Tôn Hạnh Vũ lại hỏi:

- Chính người đã giết Liễu Cô Nguyệt?

Hàn Phương gật đầu:

- Chính là ta!

Tôn Hạnh Vũ nhú mày nói:

- Theo ta biết thì người và Giả Phụng đều dùng đao chứ không dùng kiếm.

Hàn Phương ngắt lời:

- Đao kiếm gì ta đều dùng cả.

Tôn Hạnh Vũ nhú mày tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Người biết dùng kiếm nữa ư?

Hàn Phương “hừ” một tiếng:

- Đương nhiên!

Tôn Hạnh Vũ cũng “hừ” một tiếng:

- Cho dù người dùng đao hay dùng kiếm cũng không phải là đối thủ của lão tứ Liễu Cô Nguyệt, lại càng không đủ bản lĩnh đâm hấn chết bằng một kiếm.

Hàn Phương giải thích:

- Hấn võ công tuy cao cường nhưng lúc đó đang say rượu...

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu:

- Cho dù Liễu Cô Nguyệt say cách mấy, Hoảng Tây Song Nghĩa các người cũng không làm gì được hấn.

Hàn Phương cười nhạt nói:

- Người tự phán đoán thế nào thì đó là việc của người thôi!

Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm khoảnh khắc. Liễu Cô Nguyệt lúc đó uống nhiều rượu hay không và say đến mức nào thì hấn không biết.

Hàn Phương thấy đối phương tỏ ra bản thân lại thêm:

- Tình cảnh hấn lúc bấy giờ giết thật dễ như trở tay...

Hiển nhiên ý đồ của Hàn Phương là gánh hết trách nhiệm về mình để khỏi liên lụy đến Ngạo Ngọc Sương nên mới tìm cách thuyết phục để đối phương tin chính mình là thủ phạm. Nhưng nói đến chỗ ấy, vị Hoảng Tây Song Nghĩa mới thấy mình lỡ lời nên ngừng bật.

Đỗ Phi Hùng là kẻ giao hoạt, hiểu ngay thái độ đối phương liền truy vấn ngay:

- Nếu đã dễ dàng như thế sao Giả Phụng táng mệnh đương trường, còn người cũng bị chém cụt một tay?

Câu phản vấn đó rất xác đáng khiến Hàn Phương quẫn bách không biết trả lời sao?

Tôn Hạnh Vũ tiếp tục tra khảo:

- Căn cứ vào những gì chúng ta điều tra được, lúc bấy giờ Giả Phụng đã chết, còn người cũng gần như thế chỉ chờ hóa kiếp nữa thôi!

Hàn Phương chống chế:

- Đó chỉ là điều các người dự đoán!

Tôn Hạnh Vũ cười đáp:

- Không phải phán đoán đâu chúng ta đã hỏi các nhân chứng hôm đó có mặt trên bờ đê, cả thầy có tới ba mươi sáu người lận.

Hàn Phương không nói gì, tự nhận rằng đệ tử của Trung Châu Ngũ Tuyệt quá lợi hại.

Tôn Hạnh Vũ lại nói:

- Dù các người không có kiếm, nhưng có một thiếu nữ lại mang kiếm. Người thừa nhận chứ?

Hàn Phương đành phải công nhận:

- Đúng thế nữ nhân kia mang kiếm nhưng không biết đánh kiếm.

Tôn Hạnh Vũ nhíu mày ngạc nhiên:

- Đeo kiếm mà không biết dùng kiếm?

Hàn Phương gật đầu:

- Trong giang hồ đó là chuyện thường...

Đỗ Phi Hùng chen lời:

- Vậy sao nữ nhân đó có thể đâm kiếm vào hậu tâm Liễu tứ ca được?

Hàn Phương liền phủ nhận:

- Không phải cô ta. Trong lúc hỗn chiến, đao của ta bị Liễu Cô Nguyệt chém bay mất nên ta đành dùng kiếm của cô ta.

Tôn Hạnh Vũ cười mỉa mai:

- Tay phải dùng đao của người bị chém đứt thế mà tay trái dùng kiếm chỉ một nhát đã đâm Liễu Cô Nguyệt, quả là thần diệu. Ngay cả Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi chỉ sợ rằng cũng hổ thẹn không được bằng người.

Hàn Phương ngượng lười không biết trả lời làm sao.

Đỗ Phi Hùng tiếp:

- Nếu hung thủ là Lộ Vân Phi tất người chẳng cần bao biện cho hắn. Ngoài ra với bản lĩnh của người, nhất định không giết được tứ ca.

Mau thừa nhận ai đã xuất một kiếm đó?

Hàn Phương nghe câu đó lòng chột nhẹ đi, hiểu rằng như vậy là Ngạo Ngọc Sương đã tìm được Lộ Vân Phi và vị Kim Bài Sát Thủ đã bắt đầu hành động.

Thấy thần tình của Hàn Phương, đột nhiên Tôn Hạnh Vũ liền hiểu ngay tâm ý, liền tự hỏi:

- Nữ nha đầu kia có phải là đồng bọn của Lộ Vân Phi không? Nếu đúng thì y thị là ai?

Hắn chợt dùng mấy ngón tay bóp chặt lấy trán, lùi lại ngồi lên ghế.

Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng biết đại ca đã tìm ra được manh mối gì đó. Mười mấy năm sống bên nhau, đương nhiên chúng hiểu rõ tính cách của nhau. Mỗi khi Tôn Hạnh Vũ phát hiện được điều gì, hắn đều có biểu hiện đó và rất ít khi sai lầm.

Hàn Phương thấy thế cũng sinh lo. Tuy không biết thói quen của Tôn Hạnh Vũ nhưng thấy vẻ đăm chiêu đó, Hàn Phương đoán rằng hắn đã nghi ngờ.

Một lúc sau, Tôn Hạnh Vũ chợt bỏ tay xuống đập mạnh thành ghế rồi đứng lên, nhếch mép tàn độc đến sát Hàn Phương nói:

- Người nghe đây, từ khi Kim Bài Sát Thủ gây ra mấy vụ động trời, chúng ta dự định rằng nhất định sẽ có ngày đụng độ với hắn vì thế đã nắm chắc thân thể và hoạt động của Lộ Vân Phi.

Tới đó hắn đặc ý cười.

Hàn Phương chưa hiểu hắn nói vậy có dụng ý gì?

Tôn Hạnh Vũ lại tiếp:

- Người này tuy danh vang thiên hạ nhưng bằng hữu lại không nhiều. Trừ Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thủ Tam Lang cùng Đường gia lão điểm còn những người khác có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hàn Phương vẫn chưa hiểu đưa mắt nghi hoặc nhìn đối phương.

Tôn Hạnh Vũ dừng một lúc lại tiếp:

- Sau khi Liễu Cô Nguyệt chết mấy ngày, những nơi nào người từng đi qua ta đều biết rõ như lòng bàn tay. Do hành tung các người, ta có thể xác định rằng người chẳng phải chạy trốn mà đi tìm người.

Hàn Phương bấy giờ mới hiểu ra đối phương định chứng minh điều gì, trong lòng đột nhiên lạnh đi.

Tôn Hạnh Vũ dừng lại một lúc lại tiếp:

- Trên giang hồ những nhân vật có khả năng đối địch với chúng ta chỉ lựa thưa mấy người. Thêm vào đó còn có quan hệ với Lộ Vân Phi nữa, vì thế ta có thể chỉ đích danh...

Tôn Hạnh Vũ nhìn sâu vào mắt Hàn Phương như để xác định cân não, cười nói tiếp:

- Còn một điều nữa, người kia gần đây đã xuất hiện quanh khu vực này, người biết ai rồi chứ?

Hàn Phương buộc miệng hỏi:

- Ai?

Tôn Hạnh Vũ chậm rãi rồi đáp:

- Ngạo Tiêu Sơn!

Hàn Phương chẳng khác gì bị giáng một chưởng vào đầu choáng váng. Tôn Hạnh Vũ đầu có bỏ qua chi tiết ấy.

Hắn cười tiếp giọng:

- Ta biết người nghĩ gì rồi nhưng chưa hết. Ta muốn nói tường tận hơn để người hết đường chối cãi. Nữ nhân dùng kiếm đâm chết Liễu Cô Nguyệt là độc nữ của Ngạo Tiểu Sơn, Ngạo Ngọc Sương không sai chứ?

Hàn Phương kêu lên:

- Không đúng!

Tôn Hạnh Vũ cười độc địa:

- Cho dù đúng hay không thì bọn ta cũng phải bắt cho được cô ta để hỏi kỹ.

Hàn Phương cố hết sức ngồi thẳng lên nói:

- Cô ta không giết người, không can hệ gì vào vụ án. Các người có quyền gì mà làm như vậy?

Tôn Hạnh Vũ cười hỏi:

- Nếu người không muốn thế thì hãy khai hết sự thật ra, thế nào?

Hàn Phương chợt cười to nói:

- Ha ha... Người đừng tưởng từ miệng ta mà biết được ai đã giết Liễu Cô Nguyệt. Các người cứ tìm bắt nữ nhi của Ngạo Tiểu Sơn là Ngạo Ngọc Sương gì đó đi! Việc đó đối với ta hoàn toàn không liên quan gì cả.

Tôn Hạnh Vũ không nói gì, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Hàn Phương như muốn tìm ra một chút giả tạo nào trong bộ mặt hốc hác nhợt nhạt kia, nhưng chỉ thấy có nỗi thống khổ.

Câu nói vừa rồi của Hàn Phương khiến hắn do dự.

Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn Phương đầy uy hiếp. Nhưng con người ấy giờ còn gì phải sợ nữa?

Hàn Phương bây giờ trong lòng có được mối an ủi là đã trả được mối ân tình cho Ngạo Ngọc Sương. Căn cứ vào những gì Tôn Hạnh Vũ tiết lộ, Kim Bài Sát Thủ đã bắt đầu hành động, và Ngạo Tiểu Sơn đã xuất hiện trong khu vực quanh đây. Có thể họ đã hợp lực với nhau. Như vậy Ngạo Ngọc Sương sẽ không có gì đáng lo nữa.

Hàn Phương tin rằng hai vị đó sẽ trả được mối thù này cho mình. Liên gắng sức quát lớn:

- Liễu Cô Nguyệt là do Hàn Phương ta đây giết. Đại trượng phu dám làm dám chịu. Ta chỉ còn cái thân này, muốn giết muốn mổ gì cứ hạ thủ đi.

Tôn Hạnh Vũ chợt cười to một tràng, rùng rợn và đáng sợ như tiếng thú dữ trước con mồi sắp bị cấu xé. Nếu một người không thấy bản tính thâm độc tàn bạo của tên ác ma này tất vô cùng kinh ngạc, khó tin rằng một người có dáng vóc văn phong lại có nụ cười đáng sợ như vậy.

Giữa những tiếng cười man rợ đó, Hàn Phương rú lên thê thảm, thỉnh thoảng còn vang lên những tràng cười khác nữa của Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng, cũng man

rợ không kém, tiếng cười của những con ác thú khát máu. Chúng tiến hành bức cung. Tôn Hạnh Vũ đã có bản lĩnh giết người ba ngày ba đêm mới chết, đủ biết sở trường tra tấn của hần thiện nghệ đến đâu.

Hàn Phương có đủ bắt khuất không?

Đối với những kẻ như Trung Châu Ngũ Tuyệt thì bắt giết một người không đáng bản khoản. Thế thì tại sao hần phải quyết bắt đối phương thú nhận? Trong khi sự suy luận của mình đã chín phần sự thật?

Có một điều đơn giản là nữ nhân không phải nhân vật bình thường, độc nữ của Ngạo Tiểu Sơn lừng danh thiên hạ.

Trước khi mười phân cầm chắc, kể cả Trung Châu Ngũ Tuyệt cũng không dám khinh xuất phạm đến Ngạo Tiểu Sơn.

Ngạo Tiểu Sơn nhất kiếm cửu hoàn danh trấn giang hồ, không phải người dễ đối phó. Đó là cường địch duy nhất trước khi quyết định đối đầu Tôn Hạnh Vũ thấy cần phải tìm được bằng chứng xác đáng. Bởi thế Hàn Phương mới phải chịu cực hình.

Tiếng rú thảm, tiếng cười điên loạn kéo dài chừng một khắc sau đó tiếng rên của người xấu số nhỏ dần, cuối cùng tắt hẳn. Cùng lúc đó trong phòng lạng đi, thậm chí cả Duyệt lai khách điếm cũng yên tĩnh dị thường.

Chừng sau một khắc nữa lại vang lên tiếng rú còn thê thảm hơn nhưng rất ngắn vừa phát ra đã tắt ngay. Tiếp đó cửa phòng mở ra. Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng bước ra khỏi phòng đi về phía cửa sau khách điếm.

Hai tên điếm tiểu nhị đã dắt ba con tuấn mã đợi sẵn ở đó. Ba người trên mặt không biểu lộ cảm tưởng gì, lên ngựa ra khỏi cửa hậu theo một con hẻm thông ra phố khác.

Ra tới cổng chính, ba người liền ra roi phi nước đại hướng ra ngoài trấn, dáng vội vàng như đã buộc được Hàn Phương khai ra điều mình muốn biết.

oOo

Chừng giữa giờ thân, một kỵ mã mình đầy phong sương dừng lại trước Duyệt lai khách điếm.

Con tuấn mã mồ hôi ướt đẫm, vừa dừng lại đã hí vang lên một tiếng vẻ mừng rỡ, chừng như vừa thoát khỏi một quãng đường xa phóng nước đại.

Kỵ sỹ xuống ngựa nhìn lên tấm biển hiệu với bốn chữ mạ vàng lóa mắt rồi cúi xuống phủ bụi đất bám vào mình, sửa lại y phục và trường kiếm cho ngay ngắn.

Đó chính là Lộ Vân Phi.

Cánh cửa chính mở rộng nhưng quanh cửa không có ai, chàng dắt ngựa đi thẳng vào bên trong.

Trên hành lang trước đại sảnh có một tên trưởng quầy và hai điếm tiểu nhị đang nói chuyện huyền thuyên, chừng điếm hôm nay vắng khách.

Vừa thấy Lộ Vân Phi bước vào, cả hai cùng có vẻ sững sốt. Chỉ chốc lát, hai tên tiểu nhị đã chạy ra nghênh đón.

Một tên ngập ngừng nói:

- Khách quan...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Đây có phải là Duyệt lai khách điểm hay không?

Cả hai đồng thanh đáp:

- Chính phải!

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Trong toàn bộ Lạc Mã Trấn còn có Duyệt lai khách điểm khác hay không?

- Không, chỉ có một Duyệt lai khách điểm này thôi!

Lộ Vân Phi cười nói:

- Vậy thì ta tìm đúng chỗ rồi!

Rồi bảo một tên điểm tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca, buộc tạm cho ta con ngựa dưới gốc cây, có gì cho nó ăn một chút với lấy một chậu nước.

Tên điểm tiểu nhị nói:

- Khách quan... xin tha lỗi... trong tiểu điểm đã đầy khách rồi!

- Không sao ta không trọ lại đâu?

- Vậy khách quan có việc gì?

- Ta đến tìm người hãy buộc tạm ngựa cho ta một lát.

Tên điểm tiểu nhị ngần ngại một lát nhưng cũng dắt ngựa đi.

Tên thứ hai hỏi:

- Khách quan đến tìm ai vậy?

- Hàn Phương!

Tên điểm tiểu nhị ngơ ngác:

- Trong bốn điểm có khách quan nào tên Hàn Phương đâu?

Lộ Vân Phi đáp:

- Đó là lão đại trong Hoàng Tây Song Nghĩa, tối qua bị đồng bọn các người bắt về đây.

Tên điểm tiểu nhị sững sốt. Lộ Vân Phi cứ bước thẳng về phía sảnh. Tên điều tiểu nhị đáng vẻ rất bối rối nhưng không biết làm thế nào đành bước theo.

Tên chưởng quầy đã vào trong sảnh.

Tên điểm tiểu nhị chạy vào trước nói:

- Chưởng quầy vị này muốn tìm một người là Hàn Phương nào đó...

Lộ Vân Phi nói:

- Ta đã nói rằng tìm lão đại của Hoàng Tây Song Nghĩa tối qua bị đồng bọn các người bắt vào đây.

Tên chưởng quầy kinh dị nói:

- Khách quan... quả tình chúng tôi không biết khách quan muốn nói gì?

Lộ Vân Phi ngưng mục nhìn tên chưởng quầy hỏi:

- Chẳng phải các người không phải người của Trung Châu Ngũ Tuyệt?

Bấy giờ tên điểm tiểu nhị buộc ngựa cũng mới vào. Cả ba người ngác nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Lộ Vân Phi tự giới thiệu:

- Ta là Lộ Vân Phi!

Cả ba đều biến sắc.

Lộ Vân Phi tiếp:

- Chắc các người không lạ gì cái tên đó?

Dứt lời đã chộp lấy áo một tên tiểu nhị. Tên này mặt tái mét.

Chưởng quầy vội lùi ra sau quầy kêu lên:

- Xin khách quan hạ thủ lưu tình có chuyện gì xin trước hết hãy nói rõ ra.

Lộ Vân Phi nhìn tên điểm tiểu nhị trong tay quát:

- Nói!

Tên chưởng quầy vẫn léo nhéo:

- Chúng tôi thật không biết Trung Châu Ngũ Tuyệt cũng như Hoàng Tây Song Nghĩa nào cả!

Lộ Vân Phi giật mạnh ngực áo tên tiểu nhị nói:

- Nói mau, Hàn Phương bị giam giữ ở đâu?

Tên tiểu nhị sợ xanh mặt lác đầu:

- Tôi... thật không hiểu... khách quan nói gì?

Lộ Vân Phi gằn giọng:

- Hỏi người một lần nữa, Hàn Phương bị giam ở đâu?

Tên tiểu nhị chưa kịp trả lời thì Lộ Vân Phi răn đe trước:

- Nếu người nói không biết lần nữa, ta sẽ chặt hai tay người.

- Tôi...

Tên tiểu nhị vừa thốt ra một tiếng, đột nhiên trong tay phải đã lộ ra một ngọn chủy đao nhanh như chớp nhắm ngực Lộ Vân Phi đâm tới.

Nhưng ngọn đao mới đâm tới giữa chừng thì tên tiểu nhị đã bị bắn lên nóc nhà đánh bịch một cái rồi rơi xuống, nhưng may bám được vào thanh xà ngang. Hấn định

nhảy xuống nhưng thấy thanh xà cách mặt đất tới hai trượng nên đành ngồi im thin thít giữa thanh xà run như cây sậy.

Tên tiểu nhị kia cũng rút chủy đao ra nhưng thấy Lộ Vân Phi chỉ phát tay thì tên đồng bọn đã bay lên cao ba trượng nên hoảng hốt dừng tay lại.

Hắn chưa kịp trấn tĩnh thì thấy trước mắt hoa lên, Lộ Vân Phi đã sấn đến xuất thủ thần tốc chớp ngang ngực áo mà hắn hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tên này cũng kêu một tiếng vung chủy thủ đao đâm tới.

Lộ Vân Phi khẽ lách người, tay vẫn giữ ngực áo đối phương.

“Phập” một tiếng, mũi chủy đao đâm ngập cột nhà. Lộ Vân Phi đẩy mạnh một cái làm tên tiểu nhị bắn vào quây hàng, đồ đạc rơi vỡ tung tóe.

Chàng lạnh giọng hỏi:

- Bây giờ thì người chịu nói rồi chứ?

Không ai trả lời. Tên tiểu nhị đập vào quây hàng mạnh quá có lẽ ngất đi.

Lộ Vân Phi quay sang tên chưởng quây cười nói:

- Không ngờ ta đẩy nhẹ một cái mà làm hắn té thẳng cẳng như thế...

Tên này lùi mãi vào góc quây mặt tái mét.

Lộ Vân Phi tiếp giọng:

- Bây giờ chỉ đành hỏi người vậy.

Tên chưởng quây lăm lét nhìn quanh thấy tên trên xà run như cây sậy, tên dưới đất thì nằm thẳng cẳng, phía sau không còn chỗ lui, liền bái lia lia nói:

- Xin Lộ đại hiệp tha mạng!

Lộ Vân Phi cười nói:

- Trong ba đứa người còn biết điều đôi chút!

- Dạ... dạ...

Lộ Vân Phi quắc mắt đánh giọng:

- Hàn Phương có phải bị giam ở đây không?

Tên chưởng quây tỏ vẻ ngập ngừng.

Lộ Vân Phi quát:

- Nói!

- Dạ! Đúng bị giam ở đây!

- Hiện đang chỗ nào?

- Dạ... ở hậu viện!

Lộ Vân Phi hỏi tiếp:

- Ai canh giữ?

- Bẩm! Cầu Hôn Tứ Quý và mười hai tên cung thủ!

- Trung Châu Ngũ Tuyệt có tới đây không?

- Bẩm không!

Lộ Vân Phi nhú mày nói:

- Là thật ... làm sao lại chưa tới chứ? Chẳng lẽ các người còn chưa báo tin về?

- Chúng tôi... chúng tôi...

Tên chuông quây áp úng mấy tiếng rồi ngừng bật.

Lộ Vân Phi trừng mắt quát:

- Các người thế nào?

- Dạ ... chúng tôi đã cho thư bồ câu chuyển tin về. Chắc bây giờ đã nhận được!

Lộ Vân Phi gật đầu lại hỏi:

- Tới hậu viện thì đi theo lối nào?

Tên chuông quấy chỉ tay ra hành lang nói:

- Theo hành lang này rẽ trái qua hết tiền viện thì gặp một cánh cửa hình bán nguyệt, qua khỏi cửa là hậu viện.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Có phải rẽ nhiều chỗ không?

Tên chuông quây gật đầu:

- Bốn chỗ. Hai lần rẽ phải, hai lần rẽ trái...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

-Trí nhớ ta kém lắm. Tốt nhất là người dẫn đường giúp.

Tên chuông quây ngậm ngừng nói:

- Tôi...

Lộ Vân Phi trừng mắt hỏi:

- Người không nguyện ý?

Tên chuông quây vội đáp:

- Không dám, xin tuân lệnh!

Lộ Vân Phi phát tay:

- Nào đi!

Tên chuông quây ra khỏi quây hàng đi ra cửa.

Lộ Vân Phi nhìn lên trên xà nhà phát tay.

Một luồng kinh phong cuốn tên tiểu nhị rơi huých xuống đất, hần kinh sợ kêu lên một tiếng lồm cồm đứng dậy.

Lộ Vân Phi xuất liền mấy chỉ, phong bế nguyệt đạo của hắn.

Tên chuông quây quay lại, thấy vậy run giọng kêu lên:

- Xin... Lộ đại hiệp.... Hạ thủ lưu tình...

Lộ Vân Phi đáp:

- Ta chỉ phong bế nguyệt đạo của hấn thôi, đừng làm toáng lên kéo kinh động người khác!

Rồi cùng bước ra theo hấn ra khỏi sảnh, vừa đi vừa hỏi:

- Trong điểm có tất cả bao nhiêu người?

Tên chuông quây đáp:

- Cả thảy ba mươi người.

Lộ Vân Phi nhìn quanh nói:

- Cứ xem trong điểm có nhiều tiểu viện, đại viện, tới mấy chục phòng ít ra phải trợ được bảy tám chục người...

Tên chuông quây ậm ờ không đáp.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Số còn lại đi đâu cả?

- Tất cả đều được lệnh đi dò thám tin tức về Lộ đại hiệp cả rồi.

Rồi gượng cười nói thêm:

- Lẽ ra chúng nên ở đây thì hơn.

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Ngay cả ta còn không ngờ mình tới đây thì chúng làm sao biết được mà chờ?

Tên chuông quây thở dài nói:

- Giá như Cầu Hồn Tứ Quý không bắt Hàn Phương đem về đây chỉ e hiện tại trong điểm vắng hoe chỉ còn lại mấy người.

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Những người trong điểm hiện tại có lẽ võ công cao nhất là Cầu Hồn Tứ Quý đúng không?

Tên chuông quây gật đầu:

- Dạ!

- Thế nào ta cũng được khai nhãn giới...

Tên chuông quây chợt quay sang nhìn Lộ Vân Phi nói:

- Tiếc rằng trong lúc vây bắt Hàn Phương, một tên đã bị Hàn Phương giết chết.

- Thế là tốt!

Bấy giờ hai người đi hết dãy hành lang, tiếp theo là con đường rải đá dẫn đến một cánh cửa hình bán nguyệt. Chỉ thấy bên trong cửa tối hun hút.

Tên chuông quây vừa bước vào cửa thì có tiếng quát vang lên:

- Ai?

Tên chuông quây vội đáp:

- Ta đây!

Một tên hắc y nhân từ trong vòm cây bước ra nói:

- Thì ra là Mã chuông quây!

- Phải chính ta!

Rồi bước vào hậu viện. Lộ Vân Phi bám sát theo sau.

Nhưng vừa được mấy bước, Mã chuông quây đột nhiên ngã sấp xuống lăn đi mấy vòng thét to:

- Giết hắn đi!

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, Lộ Vân Phi vừa định chộp tới thì ngay lúc đó tên từ hai phía bay tới rào rào.

Nguyên là khi mới bước qua cửa Mã chuông quây đã nháy mắt cho tên hắc y nhân mà Lộ Vân Phi ở sau không nhìn thấy. Hơn nữa mười hai tên cung thủ bố trí ngay trong các lùm cây rộng hai bên cửa luôn luôn trong trạng thái sẵn sàng được lệnh là phát tên ngay.

Lộ Vân Phi vừa định chộp tới tên Mã chuông quây thì tên đã bay tới, chàng phản ứng rất nhanh cũng nằm xuống xoay mấy vòng vừa rút kiếm rồi đứng lên.

Kiếm quang vừa lóe sáng, bao nhiêu tên bắn tới đều bị gạt rơi hết.

Chàng vừa múa kiếm, vừa thét to một tiếng, nhảy vút lên cao tới ba trượng nhảy thoát ra khỏi vùng tên bắn.

Từ trên không, Lộ Vân Phi lại thi triển thân pháp Thiên Mã hành không lướt tới thêm ba trượng đáp xuống ngay trước mặt tên Mã chuông quây chỉ cách có năm thước. Bọn cung thủ không dám bắn tới nữa.

Mã chuông quây nghe tiếng gió liền quay ngoắt lại, trong tay đã xuất hiện một đôi Nhật Nguyệt hoàn phân làm hai bên tả hữu đánh vào hai sườn Lộ Vân Phi. Xem ra thân thủ Mã chuông quây không phải hạng tầm thường.

Lộ Vân Phi xuất một kiếm đánh bạt hai chiếc vòng ra, cười nói:

- Xem ra thân thủ của ngươi không kém, thế mà làm một tên chuông quây thôi sao?

Mã chuông quây đáp:

- Chuông quây ở đây vốn là người khác.

Vừa nói xong câu đó thì đôi Nhật Nguyệt hoàn đã tiếp tục công vào một lúc tới hai mươi chiêu.

Lộ Vân Phi vừa đưa kiếm hóa giải vừa hỏi:

- Như vậy ngươi là một trong Cửu Hồn Tứ Quỷ?

Mã chuông quây tiếp tục mấy chiêu đáp:

- Không sai!

Lộ Vân Phi phát kiếm hỏi:

- Quý tính đại danh?
- Mã Phương Bình.

Lời chưa dứt, Nhật Nguyệt hoàn lại công tiếp mười mấy chiêu.

Lộ Vân Phi xuất ra một kiếm khóa chặt đôi vòng thép lại rồi bật mạnh khiến đôi hoàn bung ra, tiếp đó đâm vào một kiếm.

Mã Phương Bình hối hoảng nhảy lui, cúi xuống nhìn xuống ngực thì thấy áo thùng một đường dài tới năm tấc sứt cả da.

Lộ Vân Phi lại sẵn tới chỉ kiếm vào đối phương nhưng không hạ thủ. Mã Phương Bình lùi dần, trán đổ mồ hôi.

Lộ Vân Phi lạnh giọng hỏi:

- Có phải vừa rồi người giả trá như vậy để cố tình nhử ta vào đây không?

Mã Phương Bình vung Nhật Nguyệt hoàn đánh ra sáu bảy chiêu rồi lùi nhanh ba bước nói:

- Nếu đối người khác thì người tất đã bỏ mạng vì loạn tên rồi!

Lộ Vân Phi “hừ” một tiếng hỏi:

- Cầu Hồn Tứ Quỷ chỉ có một mình người ở đây?

Mã Phương Bình trả lời lấp lửng:

- Phải thì sao? Không phải thì sao?
- Sao không gọi chúng hiện thân hết ra, còn chờ gì nữa?
- Ta không vội, người vội gì chứ?

Lộ Vân Phi nói:

- Bời vì nhiều lắm người chỉ cự được ba mươi chiêu nữa là táng mạng, mau gọi bọn huynh đệ người ra tiếp ứng trước khi quá muộn.

Mã Phương Bình lại vung đôi vòng lên công vào mười mấy chiêu.

Lộ Vân Phi cười nhạt một tiếng, trường kiếm trấn lui binh khí đối phương rồi nhằm yết hầu Mã Phương Bình đâm tới.

Đột nhiên có tiếng quát:

- Xem chiêu!

Cùng lúc một đôi Bá vương thuận nhằm mũi kiếm Lộ Vân Phi ép xuống.

oOo